

подбуждали народъ тѣ противъ кралюво то правителство. Нѣкои члѣнове отъ кралската челядь (между други и братята на кралъ тѣ Людовикъ и Карлъ) и мнозина голѣмци, като видѣли, че се повдигнала страшна буна, побързали за спасение то си да се разбѣгатъ по други земи. Така станало иселяване то на французската аристокрация. Самъ си кралъ тѣ се помѣчилъ да избѣгне отъ столицата. Нѣ въ единъ градецъ го познали якобински ти шпионе, и народъ тѣ го накаралъ да се върне въ Парижъ. Тамъ го накарали да се закълне прѣдъ всички, че ште бѣде вѣренъ на новата държавна наредба (конституцията), съставена отъ Народний сборъ. По тая наредба беспрѣдѣлна та кралска власть била отхвърлена и право то да издава закони се дало на законодателний сборъ, който трѣбовало да състои отъ народни ти прѣдставители; намѣсто напрѣжно то раздѣлѣние на области, Франция била раздѣлена на 33 окръга. Подиръ това Народний сборъ се разишелъ, и се замѣстилъ отъ *Законодателний сборъ* (1791).

Конвентъ и тероръ. Француски ти бѣженци (емигранти) отишли да молеть да имъ помогнатъ други ти държави. Австрийский царъ и пруский кралъ направили съюзъ срещу французската буна и дигнали войска та си камъ Франция; нѣ слѣдъ нѣколко несполучени сбивания (при Валми и Джеманъ) съюзници ти трѣбовало да се стѣписатъ (1792). Тѣхно то намисание направило оште по-лошо положение то на Людовика XVI. Парижката та сганъ го обявила, че е издадникъ, който викалъ чуждеземци ти срещу отечество то си, та налѣтѣла на царюве ти дворове Тюйлери, избила наемната шейцарска стража, и обрала царюве ти дворове. Кралъ тѣ съ челядь та му затворила въ една тъмна крѣпость, дѣто го държали като робъ. Слѣдъ това въ Парижъ се почнали голѣми убийства и наказания врѣхъ ония люде, които ги мислили, че са откамъ кралъ тѣ. Франция